

Právní věty – řízení o přestupcích

Přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, se dopustí i ten, kdo zaparkoval vozidlo na chodník. Ve správním řízení však musí být postaveno najisto, že se jedná o chodník, a toto důkazní břemeno nese správní úřad.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 2 As 48/2008-58

Obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhnout nové důkazy (§ 73 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) i v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004 na řízení o přestupku nedopadá.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115

Nevedl-li správní orgán v rozporu s § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, není takový postup vadou řízení, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována zásada absorpční, zakotvená v § 12 odst. 2 citovaného zákona pro ukládání trestu za souběh přestupků.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, čj. 1 As 28/2009-62

V řízení o přestupcích platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodovat v pochybnostech ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda se obviněný z přestupku odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku zjištěný skutkový stav věci. Pokud správní orgán nebere uvedené pochybnosti v úvahu při svém rozhodování, jde o vadu řízení, která má za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, čj. 7 As 9/2009-66

Zákaz reformace in peius uvedený v § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, se vztahuje jen na sankci; kvalifikace skutku se může změnit.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, čj. 8 As 5/2009-80

Z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod lze dovodit rozšíření výjimek z vázanosti soudu důvody kasační stížnosti nad jejich rámec zakotvený v § 109 odst. 3 s. ř. s. Protože § 109 odst. 3 s. ř. s. představuje normu procesněprávní a čl. 40 odst. 6 Listiny má povahu hmotněprávní, je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může Nejvyšší správní soud přímo aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny i za situace, kdy stěžovatelka tuto námitku v kasační stížnosti vůbec neuplatnila.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, čj. 2 As 9/2008-77

Předpokladem nutné obrany je útok osoby způsobilé být odpovědnou za přestupky. Proti útoku osoby, která není odpovědnou ve smyslu § 5 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za svá jednání, se lze bránit jen v rámci krajní nouze podle § 2 odst. 2 téhož zákona.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, čj. 1 As 1/2008-172

Nepřímé důkazy, z nichž je dovozována odpovědnost za přestupek, musí tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, čj. 8 As 10/2006-48